

Третьої особи: Антонової Марії Андріївни,

у справі № 826/8441/17 (суддя Вівдиченко Т. Р.)

ПОЯСНЕННЯ.

Правом встановлювати у м. Києві тарифи на послуги утримання будинків і прибудинкових територій наділені органи місцевого самоврядування, тобто виконавчі органи місцевої ради, які мають бути утвореними радами *відповідних скликань*, як це передбачено ст. ст. 4, 51, 53 Закону № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні», ст. ст. 5, 16 Закону № 401-XIV «Про столицю України - місто-герой Київ», ст. ст. 16, 25 Статуту територіальної громади м Києва, затвердженого рішенням Київради № 371/1805 від 28.03.2002 р. (zareestrovano наказом Мін'юсту від 02.02.2005 р. № 14/5). В організаційному відношенні, відповідно до рішення Конституційного Суду України № 21-рп/2003 від 25 грудня 2003 р., виконавчий орган у м. Києві може бути утворено тільки на базі Київської міської державної адміністрації. Такі органи було утворено рішеннями Київради *відповідних скликань* № 161/262 від 11.03.1999 р. № 28/28 від 20.06.2002 р. У подальшому Київською міською радою VIII скликання (як до цього й Київрадою VI скликання, що вже встановлено у справах №№ 2а-118/11, 2а-1888/10, рішення по яких є у матеріалах справи) власного виконавчого органу не утворювалося, отже оспорюваний акт є актом місцевого органу державної виконавчої влади, який у правовому відношенні не уповноважений встановлювати тарифи на ці послуги.

До того ж, оспорюване розпорядження КМДА № 668 від 06.06.2017 р. прийнято із грубими порушеннями ст. ст. 27, 28, п. 7 ч. 1 ст. 30, ч. 2 ст. 31 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги», оскільки ріст розміру тарифів перевищує ріст доходів населення.

Так, статтями 27, 28 Закону України № 1875-IV передбачено застосування конкурсних засад при наданні житлово-комунальних послуг та укладанні договорів, порядок проведення конкурсу при укладанні договорів на надання житлово-комунальних послуг. В порушення зазначених вимог закону КП «Керуюча компанія...» (кожна з десяти районів міста) не визначалися виконавцями послуг утримання будинку і прибудинкових територій на конкурсних засадах, а відтак не були уповноважені здійснювати відповідні розрахунки і подавати їх уповноваженому органу для встановлення тарифів (це підтверджується листом КП «Керуюча компанія...» від 21.11.2017 р., про те, що останнє не визначалося виконавцем послуги).

Натомість, як зазначено в оспорюваному розпорядженні, тарифи було встановлено на послуги, які надаються *виконавцями цих послуг* для розрахунків із споживачами в залежності від календарної дати оплати (до або після 20 числа місяця).

Відповідно до ч. 2 ст. 31 Закону № 1875-IV саме *виконавці/виробники здійснюють розрахунки* економічно обґрунтованих витрат на виробництво (надання) житлово-комунальних послуг і подають їх органам, уповноваженим здійснювати встановлення тарифів. Проте, матеріали справи не містять жодних доказів того, що усі комунальні підприємства (треті особи), для яких оспорюваним розпорядженням встановлено тарифи для розрахунків зі споживачами були *визначені виконавцями послуг* співвласниками цих будинків, або ж визначені такими органом місцевого самоврядування на конкурсних засадах (відповідно до п. 1.1, 1.6 Порядку визначення виконавця житлово-комунальних послуг у житловому фонді, затвердженого Наказом Держжитлокомунгоспу № 60 від 25.04.2005 р., ст. ст. 27, 28 Закону № 1875-IV).

Саме *виконавці послуг* мають обґрунтовувати такі витрати, проте відповідачем КМДА не було виконане постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 25.05.2006 р. у справі № 2а-1405/06, залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р., якою його зобов'язано визначити таких виконавців (публічна інформація (оголошення) в газеті «Хрещатик» № 63(4659) від 06.05.2015 р. в порядку ч. 11 ст. 171 КАС в ред. до 15.12.2017 р.). Тому розрахунки та калькуляції витрат комунальних підприємств, *які не є виконавцями послуг*, подані до відповідача КМДА, який не виконує рішення суду, є неналежними і недопустимими доказами, оскільки одержані з порушенням порядку встановленого законом.

З огляду на вказане усі подані у справу «розрахунки тарифів» третіх осіб на стороні відповідача є доказами, одержаними з порушенням закону (ч. 1 ст. 74 КАС), а тому не можуть прийматися до уваги судом.

Крім того, відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 30 Закону України № 1875-IV державне регулювання цін/тарифів базується на таких основних принципах: гарантії соціального захисту населення при оплаті за житлово-комунальні послуги та випередження зростання доходів населення над зростанням цін/тарифів на житлово-комунальні послуги.

Із вживаної дефініції «*та*» вбачається, що законодавцем гарантія соціального захисту та випередження росту доходів над ростом тарифів визначені як два різних (самостійних) принципи державного регулювання.

Порівняно із тарифом для мого будинку, затвердженим передуючим розпорядженням КМДА № 442 від 30.04.2015 р., що застосовувалося з 01.06.2015 р. (також незаконним, яке оскаржується в судовому порядку у справі № 826/23168/15), тариф зріс в 1,9368 рази (різниця між 5,21 та 2,69 грн/м²), тобто майже вдвічі.

Разом із тим, відповідно до публічної інформації, якою є відкрита та загальновідома через мережу Інтернет статистична інформація, ріст розміру тарифу на утримання будинку і прибудинкової території у м. Києві перевищує ріст доходів населення. Так, статистична інформація ГУ статистики у м. Києві, зокрема показник «Доходи населення м. Києва за 2002-2016 рр.»ⁱ свідчить, що порівняно з 2015 р. реальні доходи у 2016 р. зросли на 106,1% (у відсотках до попереднього року). За даними Держстату України 106,3%.ⁱⁱ

Показник «Темпи зростання/зниження номінальної та реальної заробітної плати у 2002-2016 роках»ⁱⁱⁱ свідчить, що порівняно з 2015 р. реальна заробітна плата у 2016 р. зросла у м. Києві на 114,3% (у відсотках до попереднього року).

Статистичний бюлетень «Соціально-економічне становище м. Києва» (за січень-листопад 2017 р.)^{iv} свідчить про зростання реальної заробітної плати за неповний період 2017 р. порівняно з 2016 р. на 111,1% (у відсотках до того ж періоду попереднього року).

Отже, наявна статистична інформація щодо періодів 2015-2016 рр. і попередня інформація за 2017 р. (остаточні показники якої будуть доступні протягом 2018 р.) свідчать про значне перевищення показника розміру тарифу над показниками доходів населення м. Києва у 2015-2017 рр., чим порушується базовий принцип державного регулювання цін/тарифів. Такі порушення є підставою для твердження про незаконність встановлених у м. Києві тарифів.

Доводи апеляційної скарги КМДА в цій справі наведених мною в суді першої інстанції письмових пояснень не спростовують, тому прошу відмовити у задоволенні безпідставної апеляційної скарги, обґрунтованої неналежними доказами.

13 грудня 2018 р.

/Третя особа Антонова М. А./

ⁱ <http://www.kiev.ukrstat.gov.ua/p.php3?c=421&lang=1>

ⁱⁱ http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2008/gdn/dvn_ric/dvn_ric_u/dn_reg2013_u.html

ⁱⁱⁱ <http://kiev.ukrstat.gov.ua/p.php3?c=2557&lang=1>

^{iv} http://www.ukrstat.gov.ua/druk/publicat/kat_u/publ12_u.htm